

Çocuk Değilim Artık

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 18 Aralık 2025

Düşler birikti çürük nidaların arasına serpiştirdiğim gerçekler ve bak, nasıl diriyim ben:

Dinginliğe meyyal bir rotada at koşturuyorum önce hızlı sonra rahvan ve inancın pekiştirdiği bir afiyet, kimine göre ise bir zafiyet içerlediklerimle eşleşen bir muvaffakiyet.

Sökük ve sıradan değil artık.

Asla, demenin ve hürriyetin nidaları

Ne ön sözü kayıtlı mademki söylenmeyen son söze odaklı içimin endamlı yakarışları ama sadece yüce Rabbime.

Önce bir kulaç.

Sonra kim ise kul hakkımı yiyen ve ihtişamlı bir yola kucak açan.

Sancılanmış gün ışığı; sevdalanmış yüreğin nakkaşı en çok da hırpalanmış çocuk yüreği:

Yüreğim demeye imtina ettiğim çünkü ben artık çocuk değilim, anne hele ki senden sonra ve işte arkasını topluyorum dünlerin kimine göre yenik düştüğüm kimine göre nazenin ve iyi bir neferiyim mademki bu yolun da yolcusu...

Gidip gelmelerim yok artık sen de yoksun madem ve işte bana bıraktığın o devasa maden: kordan gözleri gecenin belki de bir kokpitte uçurduğum düşlerim gel gör ki ben gerçeğim ve tüm gerçekler çarpıtılsa da hayal denizinde yüzmüyorum artık ve hayallerimi gerçek kılmanın öncüsü, seyyah sözcükler ise benim terk etmediğim gemim.

Gözüm açık gördüğüm bir rüyaymış meğer hayat ve beni çevreleyen insanlar: mıntıka temizliği yaptığım kadar bundan sonra mantığımdır benim tek yoldaşım elbet Allah'tan sonra.

Köpüren deniz sustu.

Kıyıları vuran dalgalar artık değil dalga boyundaki hayallerden de uzak ve işte aşınan yüreğim ve işte aşılması yollar ve adeta ruhuma vurulan bir aş ne de olsa ben duyguları ve hayalleri hep aş bilmiştim ve aşka aşık yüreğim şimdi nasıl ki bin parça.

Hoyrat bir sene arkamda kalan:

Hayta bir mevsim Kasımın son günü seni benden çalan...

Kapıda yeni yıl biraz durağan bir nazenin ve merak uyandırıcı umudumu katık ettiğim ve dört gözle beklediğim.

Üşüdüğüm kadar üşüyor musun?

Gel gör ki: bu saatten sonra seni ellerimle ve yorganınla sıkıca saramam varsa yoksa dualarım; varsa yoksa senin de bana ettiğin duaların; gölgemden de ayrı düştüm ve sağ omzumda yaralı bir kuş hani her gün ziyarete gelen bizi ve ne yazık ki: o da yok artık ama var olanları sahiplendiğim kadar da beni koruyup kollayan bir Rabbim var ta ezelden ve işte beni sükunete davet eden ve bunca zamanlık eziyetten de kurtaracak olan.

Bildiklerimi unutmadım bilakis daha donanımlı ve de yoktur artık zalime isyanım.

Bilediğim kalemim ve bilemediğim kadar da iç yüzü insanların gel gör ki ben birilerine inanmaktan ve

güvenmekten asla vazgeçmeyeceğim gerçi daha temkinliyim ama...

Bir o kadar kendime yakın bir o kadar dünüme uzak bir o kadar kimileri artık nasıl kurduysa tuzak. Yanlışlar doğruları, bak, nasıl da tek tek götürdü ve işte tekleyen kalbinden dökülenleri bir bir topladım cennetine yolluyorum, anne gerçi çocuk kalamadığım için bu saatten sonra, üzülsem de gerçek manada büyüdüğümü de bir bir ispat edip gözlerine sokacağım insanların ve ne yazık ki bilemedim çocuk kalmanın bir kusur olduğunu ve bilemedim herkese her şeyin söylenmemesi gerektiğini en azından yalansız yaşayıp da temiz ve iyi kalmanın sonucunda mükâfatlandırılacağıma dair olan inancımla yürüdüğüm kadar Hakkın yolunda ve bu cihanda da var olmanın ispatı ile dimdik ayaktayım mademki son söz henüz söylenmedi...